

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 378/2020
16.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окр. АА, због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости и допуни захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Пауна Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције К.По4 171/2019 од 28.11.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 123/20 од 24.02.2020. године, у седници већа одржаној 16.06.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости и допуна захтева за заштиту законитости браниоца окр. АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције К.По4 171/2019 од 28.11.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 123/20 од 24.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4 171/19 од 28.11.2019. године, окр. АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела давање мита из члана 368. став 1 Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од шест месеци, и обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Одлучујући о жалби окривљеног и његовог браниоца, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 123/20 од 24.02.2020. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адв. Паун Јовановић, поднео је захтев за заштиту законитости и допуну захтева због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву и допуни захтева наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер су пресуде засноване на недозвољеном доказу – записнику о главном претресу од 28.11.2019. године, у делу који садржи суочење оптуженог и сведока ББ и ВВ, јер је сачињен противно одредбама члана 89. став 2. ЗКП-а, обзиром да не садржи ток суочења и изјаве суочених, већ је само констатовано шта је сведок изјавио. Такође се пресуде заснивају и на другим незаконитим доказима - потврди о привремено одузетим предметима од 28.03.2019. године, извештају о примени овлашћена од 28.03.2019. године, извештају о форензичком прегледу лица места од 02.04.2019. године са фотодокументацијом, службеној белешци ОСЛ од 28.03.2019. године и кривичној пријави од 03.04.2019. године, који докази су према наводима захтева незаконити зато што су прикупљени од стране полицијског службеника ББ који је морао бити изузет јер је оштећен наведеним кривичним делом, те да кривична пријава од 03.04.2019. године представља незаконит доказ и зато што се заснива на службеној белешци ОСЛ од 28.03.2019. године која је сачињена од стране полицијског службеника ББ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Чланом 89. став 1. ЗКП је прописано да окривљени може бити суочен са сведоком или другим окривљеним, ако се њихови искази не слажу у погледу чињеница које су предмет доказивања, а ставом два истог члана да ће се суочени поставити један према другом и орган поступка ће од њих захтевати да један другом понове своје исказе о свакој спорној околности и да расправљају о истинитости онога што су исказали. Ток суочења и изјаве које су дали суочени, орган поступка ће унети у записник.

Увидом у списе предмета је утврђено да је на записнику о главном претресу од 28.11.2019. године, извршено суочење између окривљеног АА и сведока ВВ и ББ, унета је констатација о току суочења и датим изјавама, констатован је приговор окривљеног на исказ сведока, као и одговор сведока.

По налажењу Врховног касационог суда записник са главног претреса на коме је извршено суочење окривљеног и поменутих сведока је у свему сачињен сагласно члану

89 ЗКП-а, а недостатак процесне форме обављеног суочења не чини наведени записник доказом на коме се пресуда не може заснивати.

Потврда о привремено одузетим предметима, ПУ Бор број ЕДД 160551/19 од 28.03.2019. године, извештај о примени овлашћења ОСЛ ПУ Бор Одељења полиције од 28.03.2019. године, извештај о форензичком прегледу лица места Кт.бр. 502-163/19 ЕДД 160551/19 од 02.04.2019. године са фотодокументацијом, службена белешка ОСЛ ПУ Бор Одељења полиције КУ број Едд 160551/19 од 28.03.2019. године, сами по себи не представљају незаконит доказ у смислу навода захтева. Наведени докази сачињени су у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, а чињеница да је исте у својству службеног лица сачинио ББ, полицијски службеник према коме је кривично дело давање мита из члана 368 став 1 Кривичног законика извршено и за које је окривљени АА оглашен кривим не представља разлог за њихово изузеће с обзиром да полицијски службеник ББ нема својство оштећеног лица чије је лично или имовинско право кривичним делом повређено или угрожено, што у конкретном није случај.

Кривична пријава је акт којим се јавни тужилац обавештава да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности и сама по себи, не може бити никакав доказ, а суд се у својој пресуди не може позивати на кривичну пријаву као доказ, што у конкретном случају првостепени суд и није учинио, па је Врховни касациони суд наводе захтева да је првостепена пресуда заснована на кривичној пријави Дирекције полиције УКУ ОБПК КУ 163/19 од 03.04.2019. године у овом погледу оценио као неосноване.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се на наведени начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП од стране овога суда, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у захтеву и допуни захтева наводи да је учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, наводећи да дело које се ставља на терет окривљеном нема обележја кривичног дела – давање мита, обзиром да из чињеничног описа начина извршења кривичног дела не произилази да је окривљени полицијским службеницима обећао поклон или нудио поклон да не изврше службену радњу коју су морали да изврше. По наводима захтева у конкретном случају примењен је закон који се не може применити, јер се ради о покушају кривичног дела давање мита, обзиром да окривљени није нудио новац који је имао код себе него им је говорио да ће им дати новац када прода нафту коју су му одузели, те да се у конкретној правној ситуацији ради о апсолутно неподобном покушају, јер су полицијски службеници предузели радњу довођења и извршили одузимање нафте, тако да је продаја ове нафте од стране окривљеног била апсолутна немогућа.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Чланом 368. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело давање мита чини онај ко службеном или другом лицу учини, понуди или обећа поклон или другу корист да службено лице у оквиру свог службеног овлашћења или у вези са својим службеним овлашћењима изврши службену радњу коју не би смело извршити

или да не изврши службену радњу коју би морало извршити или ко посредује при оваквом подмићивању службеног лица.

Изреком првостепене пресуде окривљени АА је оглашен кривим што је у месту и време ближе описано у изреци пресуде, у урачунљивом стању полицијским службеницима ВВ и ББ, обећао, односно понудио поклон, гориво и новац у износу од 50 евра, а затим и 100 евра, да у оквиру својих службених овлашћења не изврше службену радњу коју би морали да изврше и то сачине потврду о привремено одузетим предметима и одузму, гориво у количини од 150 литара од оптуженог, на тај начин, што су наведени полицијски службеници ..., извршили службени задатак – обилазак терена, на ком месту су затекли оптуженог са шест пластичних канти запремине од по 25 литара напуњене нафтом и гуменим цревом за претакање горива, након чега су службеним возилом кренули ка полицијској испостави ради утврђивања идентитета лица, јер исти код себе није имао личну карту, а није могао да се изјасни одакле му наведено гориво, у ком тренутку је оптужени полицијским службеницима више пута понудио поклон рекавши „узмите нафту и пустите ме, хоћете по 50 евра одмах, хоћете по 100 евра“, а био је свестан противправности и забрањености свог дела и хтео његово извршење.

Из овако дате изреке, првостепене пресуде произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени АА оглашен кривим, па су наводи захтева за заштиту законитости којима се на напред наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић